

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Kind ; oversat til Carl Maria Webers Musik af
Oehlenschläger.

Titel | Title:

Jægerbruden : Syngespil

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : C.A. Reitzels Forlag, 1821

Fysiske størrelse | Physical extent:

84 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

JÆGERBRUDEN

1821

56-43-8°

Ex. 2

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

115608003537

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

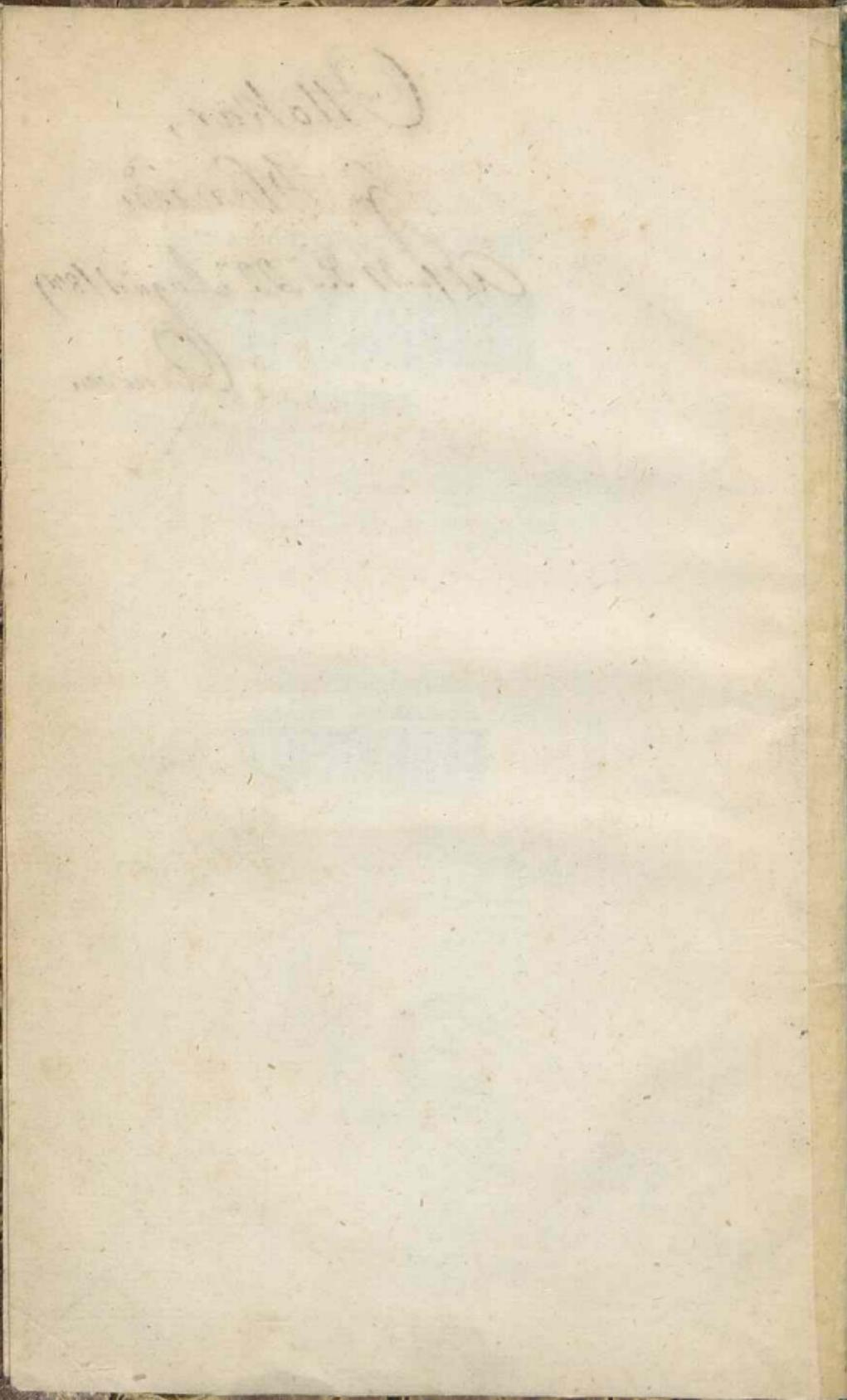

130023413486

Ottokar,
Sig Hansen
August den 22 August 1819
Arnesen

1953 q. 734

HÄGGERBRUDEN.

Plansen

Fausbölle,

Tægerbruden,

Syngespil af K i n d.

Oversat til

Carl Maria Webers Musik

af

D e h l e n s c h l ä g e r .

K i s b e n h a v n , 1 8 2 1 .

Paa Boghandler C. A. Neitzels Forlag.

Trykt i H. G. Popp's Bogtrykkerie.

Pla
Far

ALMANACCO
DEI S. M. G. D. G. E. D. G.

1750

ALMANACCO DEI S. M. G. D. G. E. D. G.

ALMANACCO

ALMANACCO DEI S. M. G. D. G. E. D. G.

ALMANACCO DEI S. M. G. D. G. E. D. G.

ALMANACCO DEI S. M. G. D. G. E. D. G.

W a s s e r l a u f

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

T a g e r b r u d e n.

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

W a s s e r i s t n i c h t

Personerne.

Ottokar, Fyrste i Bohmen.

Kuno, Arvesorster.

Agathe, hans Datter.

Anna, en ung Slægting.

Kaspar,

Max

Jægere hos Kuno.

En Eremit.

Lilian, en ung Bonde.

Brudepiger.

Jægere, Folge,

Bonderfolk, Spillemand.

Sammiel, en Slovaand.

Titania.

Nattespøgesser.

Handlingen foregaer kort efter Tredieveaarskrigen.

Forste Act.

(Plads foran et Krohus paa Vandet).

Max sidder i Forgrunden ved et lille Bord, med en Ølkande for sig. I Baggrunden Fuglestang og Folkevrimmel. Bohmisk Biergmusik. I det Handlingen begynder, høres et Skud, og Bryspanden falder ned fra Fuglestangen.

Ältere Stemmer.

Ha herligt! prægtig truffet.
(Hurre og Haandklappen).

202 a x

(affides, trykker sig den Enyttede Haand mod Vandet).

Til Lykke, Bonde!

Chor af Banderfolk.

Victoria, Victoria! vor Mester vi hædre.

Hvo træffer saa sikkert? Hvo rammer vel bedre?

Hvor findes hans Mage? Lykensker ham da!

Victoria, Victoria, Victoria!

Mar.

Net saa! Skrig til du bliver sort! (Steder
Bossem mod Jorden og stiller den op mod et Træ) Var
jeg da blind? Har Lamhed ramt denne Haand?

(Der har imidlertid dannet sig et Tog. Foran gaae
Musikanterne og spille en Marsch; derpaa kom-
me nogle Bonderdrenges, med de nedstudte Jern-
plader og Gevinsterne; saa Kilian som Fugle-
konge, med stor Urtekost i Barmen, og Ordens-
baand om Livet. Skytter med Bosser, Dvin-
der og Piger. Toget beveger sig kredsformigt
henad Skuepladsen. I det de nærmere dem Mar og
gaae ham forbi, pege de haanligt, bukke, neie
for ham, og hvisse til hverandre. Til sidst bliver)

Kilian

(Staaende, bryster sig og synger).

Fuglekongen gratulere

Vær han smukt, og respekttere.

Strap Mossis lykønsk mig da!

Wil han? sper' jeg. Ha, ha, ha!

Choret

(gientager den sidste Linje).

Kilian.

Ridderbaandet mig er givet

Gront og vadret trindt om Livet.

Smukt ørbsdig vær han da!

Hvad traf han vel? Ha, ha, ha!

Choret (som ser).

Kilian.

Snart igien, ved næste Skyden,
Stoppes Munden paa hans Skryden.
Skal vi atter kappes da?
Suurt han muler? Ha, ha, ha!

Chor.

Suurt han muler! Ha, ha, ha!

Max

(Springer op, drager sin Daggett, og griber Kilian i Brystet).
Lad mig være med Fred! eller — —
(Tummel; de trænge ind paa Max).

Kuno, Kaspar og flere Jægere
komme med Bosser og Jagtspyd.

Kuno!

Hvad er her paa Færde? Ty skamme Jer!
Tredive mod Een? Hvo understaaer sig at over-
falde mine Jægere?

Kilian

(Sippes af Max og stammer frygtsom).

Alt med det Gode og i Mindelighed, bes-
vaagne Hr. Arveførster! Det var ei saa ilde meent.
Vi have her for Skit, at den som altid har
skudt feil, faaer ikke Lov, at skyde med efter
Kongegevinsten; og saa drille vi ham en Kiende.
Men alt med det Gode og i Mindelighed.

Kuno (høftig).

Aldid stadt feil? Hvo har det?

Kilian.

Det gaaer rigtig nok vel vidt, naar vi Bon-
der skyde bedre end Jægerne; men spørgh ham selv!

Mar

(bestemmet og fortvivlet).

Jeg kan ikke nægte det! Jeg har stadt forbi
hvergang.

Kaspar (sagte).

Tak, Sammies!

Kuno.

Mar, Mar, er det muligt? Du, som før
var den bedste Skytte, hvor du kom! I fire Ugers
Tid har du ikke bragt en Hjør hiem med fra Jag-
ten. Og nu ovenkiabet — Skam dig!

Kaspar.

Tro du mig, min Broer! det er, som jeg
siger: der har nogen ved Trolddom gjort dig for-
knyt; det maa du signe dig for, ellers træffer du
ikke det Bitterste meer.

Kuno.

Dumme Streger!

Kaspar.

Ja, det er just det jeg mener. Men sigt er
snart afhulpet, Kammerat! Gaa du bare næste

Hret ag hen paa en Korævi, skriv en Kreds omkring dig, med din Ladestok, og kald tre Gange paa den store Jæger.

Kuno.

Tie, siger jeg, du uforkammede Karl! Jeg har længe kiendt dig: du er en Dagdriver, en Drunkenbolt, en falso Spiller. Tag dig bare for, at jeg ikke opdager værre Ting om dig. (Kaspar gør en krybende Bevægelse, som om han vilde undskylde sig) Ikke et Ord! eller du har paa Stedet din Afsted. Men du Max! vogt du dig ogsaa! Jeg holder af dig; det glæder mig at vor Fyrste vil overdrage Sonnens Net til Svigersonen! Men — mislykkes dit Proveskud imorgen, saa gaaer du dog baade Slip af Levehværd og Brud.

Max.

Imorgen! Imorgen alt!

Møgle Jægere.

Hvordan har det sig egentlig med dette Proveskud? Vi have hørt saameget ymte derom.

Kilian.

Sa vi ogsaa; men vi vide dog hverken ret ud eller ind.

Andre.

O fortæl os det dog, Herr Arvesøster!

Kuno.

Lad saa være! Til Hosleiren komme vi dog tidsnok. Min Tipoldefader, hvis Billed endnu den Dag i Dag hænger i Jagthuset, heed Kuno, som jeg, og var fyrtelig Livjæger. Engang paa Jagten opsporede Hundene en Hiort, paa hvilken et Menneske var smeddet fast; thi saa straffede man Krybeskytter, i gamle Dage. Dette Syn valte Fyrstens Medlidenhed. Han lovede den, der kunde fælde Hiorten, uden at træffe Misdæderen, at vorde Arvesrørster, og at faae det lille Jagtslot, i Nærheden, til Bolig. Den bolde Livjæger, mere dreven af Medlidenhed end Windelyst, betenkede sig ikke længe: sigtede, Hiorten faldt; og Krybeskytten slap heelsskindet derfra, paa nogle Rister i Ansigtet nør, han harde faaet i Tornebusken.

Qvinder.

Gud stee Lov! Den stakkels Krybeskytte!

Mænd.

Det saa! det var et Mesterskud.

Kaspar.

Eller et Lykketræf; ja maaskee endogsaa —

Mar.

O gud jeg var en Kuno!

Kuno.

Ogsaa min Tipoldefader glædte det, at have reddet en Ulykkelig; og Fyrsten sit hin saa fier, at han intet nægtede ham.

Kilian.

Derfra har altsaa det følsomme Prøveskud sin Oprindelse. Nu vide vi først ret Besked, mine Venner og Naboer!

Kuno.

Hører Historien til Ende! Det gif dengang som det gaaer endnu. (Med et Blis paa Kasper) Den Onde saaer stedse Klint iblandt Hveden. Kunos Misundere bilde Fyrsten ind, at dette Skud var skeet ved Fandens Kunster, at det havde været et Troldskud.

Kaspar (sagte).

Tænkte jeg det ikke nok? — Hjelp nu, Sammel!

Kuno.

Desaarsag gjorde Fyrsten endnu den Vettins gelse ved Stiftelsen, at hvo af Kunos Efterkommer, der i Fremtiden sogte om at blive Arveførster, maatte først giøre Prøveskud. Jeg for min Deel har nedskudt en Sølvdaler af en Kvist. Hvad nu vor naadige Herre imorgen vil befale, veed ingen endnu. Men nok om det! (all sine Dæ-

gtere) Lader os begive os paa Veien igjen! Du Mar
kan endnu først gaae hjem og eftersec, om alle
Hooveriefolkene ere komne. Det skulde giøre mig
ondt for dig, min gode Knoss; tag Mod til dig,
fat dig! Det Maal der sættes dig, er din Kicer-
lighed. Endnu før Sol staær op venter jeg dig
i Hosleiren.

Mar.

O denne Morgen!

Rædsomt hæver den sit Slør.

Kuno.

Fryd, eller Sorgen,

Giemmes i dit Bosserer.

Mar.

Af mit Mod forsvinder!

Lykkes vel mit Skud?

Kuno.

Den som vover, vinder;

Hølg din Lykkes Bud.

Mar.

Agathe, dig miste!

Mit Hierte vil briste.

Anelsen ei godt mig spaær.

E h o r.

See hvor tristeslös han staær!

Haabet ganske ham forlader.

(til Mar)

Stol paa alle Godes Fader,
Han vil signe dine Kaar.

Mar.

Vee mig! Voldsomt Hjertet siaer;
Frygtelige Magter true —
Modet holder meer ei Stand.

Kaspar.

Lunesuld er Lykkens Frue;
Men, paa selve Gravens Rand,
Ei fortvivle bør en Mand.

Kuno.

Svigter dig den kælne Due,
Bær dit Uheld som en Mand!

E h o r.

Det er meer, end Hjertet kan.

Kuno.

Min Søn, sat Mod!
End raader, han er god.

(til Jægerne)

Nu fort! I Morgen gjenlyder
Nor Larm mellem Biergene smukt.

Jægerne.

Det Wildt, som i Krattet indbryder,
Den Ørn, som i Lusten sig skyder,
Indhentes ved Kuglernes Flugt.

Von der.

Lad lyftigt da Hornene tone!

Jægerne.

Thi lyftigt nu Hornene tone.

Alle (uden Max).

Når Sølen gaaer atter til No,
Syng, Gienlyd, fra Bøgenes Krone
Dit Hurra, for Eskende To!

(Kuno gaaer med sit Folge).

Kilian.

En skikkelig Mand, den Herr Forster! Men
kommer nu ogsaa alle med mig i Kroen, J Andre!
Det begynder allerede at blive ganske mørkt og
gyseligt her. (Til Max) Og lad os nu ogsaa være
gode Venner, min kære Max! Jeg ønsker ham
al mulig Lykke til imorgen. Lad nu alle Gris-
ler fare, tag han sig en Pige, og dands ind i
Kroen med os.

Max.

Jo nu er jeg ret opsat til at dandse!

Kilian.

Nu, som han vil!

(Han tager sig en Pige, de andre Ungkarle ligesaa. Under
en bohemisk Wals dandse de Fleste ind i Kroen; de
andre adspredte sig. Det er blevet ganske mørkt).

Mær ene. Siden **Sammiel**, af fast over-
naturlig Størrelse; hans Hjortel mørkegrøn og
ildfarvet, med Guld; den store Hat, pyntet med
Hanefær skuler det Meste af hans Ansigt.

Mar.

Nei, længer kan jeg ikke mode
Den Frygt, som truer dette Bryst.
Hvad er min Synd? Hvad er min Ørde?
Min Sæl, hvor er din fordums Trøst?

Gjennem Skov og gjennem Lunde
Drog jeg før, med lydig Hart;
Alt, hvad Blikket sine kunde,
Traf den sikre Kugle snart;
Og om Aftnen til din Hytte,
Min Agate, let jeg gik;
Og du lønte Fægrens Bytte
Med et saligt Elskovsblik.

Har du mig nu forladt, o Himmel?

(Sammiel træder giv og stirrende et Skridt nærmere frem
af Busten).

Staaer tæt jeg ved min Afgrunds Bred?
Og styrter bleg og hovedsvimmel
Fortvivlet jeg i Dybet ned?

Nu hun i sit Windve sidder,
Venter paa sin Hiertenskør;
Skovens muntre Fugleqvidder
Tyder: Beileren er nær.
Binden, som i Lovet leger,
Tit alt hende skjelmst bedrog;
Maar en Green sig stærkt bevæger,
Hun det for sin Elster tog.

Dog jeg maa Skræk og Angest taale,
(Sammel ganer med store Skridt over Skuepladsen i Baggrundens).
Mig marter Mismod, brodefri.
O træng dig frem af Mulmet, Straale!
Min Gud vær naadig, staa mig bi!
(Sammel forsvinder).

K a s p a r (kommer under Slutningen af Sangen og
sniger sig hen mod Max; saasnart han sees af denne,
siger han):
Ha ha, er du der endnu Kammerat? Det var
vel, at jeg traf dig.

M a x.

Sniger du dig nu igien i Hælene paa mig,
som en Speider?

K a s p a r.

Er det min Len? Paa Veien falde der mig
et Naad. ind, hvormed du godt kunde være tient;

og af velmeent Sver sticler jeg mig bort; og
leber mig ganske aandeloss. Jeg kan ikke taale, at
du skal være til Spot, for disse Bønderknosde.
For Fanden, de loe jo, som om de skulde sprække.
Dog, lad saa være! Slaa du de Griller af Hove-
det, min Bro'er. (Griber efter Ølkanden paa Bordet)
Hvad for noget? Du drikker øl? Det duer ikke
til at drukne Sorgerne i. (Draaber ind i Kroen) En
Flaske Viin herud, og to Bæger! Hør Kammerat,
om det ogsaa skulde koste mig min sidste Skilling,
kan jeg dog ikke fordrage, at see dig nedslaaet.
Du maa drikke med.

(Det Forlangte bringes).

Max.

Nei Tak! Jeg er saa heed nok i Hovedet
alligevel.

(Han hviler sit Hoved i sine Hænder og bedækker sit Ansigt).

Kaspar

(Som har fyldt Bægerne, gyder hurtig nogle Draaber af en
lille Flaske, i det Bæger der staar for Max, uden
at denne mærker det, og siger sagte):

Saadan lille Ven! Saa behsver du kun lidt.
Hielp nu, Sammiel!

(Sammieil stikker hurtig Hovedet ud af Busten i Forgrunden,
lige der, hvor Kaspar sidder. Kaspar forsørder)

Du der? (Sammieil forsvinder).

Max (reiser sig hurtig).

Med hvem talde du?

Kaspar.
Jeg? Med ingen. Jeg sagde; Saadan lille
Ven, da jeg fylgte dit Bæger.
Jeg skal ikke have noget.

Kaspar.

Herr Arveførsteren leve! Du vil dog drikke
din Hushonds Sundhed med, veed jeg?

Mær.
Lad saa være! (De klinke og drikke).

Kaspar.

Nu en lille Bise ovenpaa.
(Synger):

Her i Jordens Jammerdal
Var dog idel Sorg og Qual,
Var ei Ranken Druer;
Derfor til mit sidste Suk
Jeg af Flækens Kluk-Kluk-Kluk
Suger Glædens Luer.

Ei, du maa synge med. (Driller).

Mær.

Lad mig være!

Kaspar.

Jomfru Agathe leve! Det var dog en Stymper,
der vilde væghe sig ved at drikke sin Kærestes Sundhed.

Max.

Du bliver uforstammet.

(De klinke og drikke).

Kaspar.

Een er een, og tre er tre!

Smukt addeer nu, lad mig see,

Hvad er Vinen værdig?

Tærningspil og Lykkegarn,

Og et deiligt Pigebarn,

Saa er Glæden færdig.

Med dig er der da heller intet Udkomme.

Max.

Hvor kan du anmode mig om at istemme sig
en Sang?

Kaspar.

Bor naadigste Fyrste leve! Hvo som ikke
drikker den Skaal med, er en Judas.

Max.

Velan da! Men saa heller ei en Draabe
meer.

(De klinke og drikke; Max visiter sig i Ansigtet med sin Hat,
og ytrer paa flere Mander at han har det hødt).

Kaspar.

uden sigt Trifolium,
Intet øgte Gaudium,
Siden Edens Dage.
Skynd dig da at vorde viis!
Saadan kun til Paradis
Vender du tilbage.

Max (springer op).

Niding! Agathe havde Ret i, at hun altid
varede mig for dig.
(Vil gaae; man markerer en vis Hestighed hos ham, som hos
en missfornøjet Verusel).

Kaspar.

Men hvor kan du dog nu strax bringes saa-
dan i Harnise, Broerslille? Jeg tiente endnu som
Flsdesfioeg under Altringer og Tilly, og tog Deel
med i Magdeborger-Dandsen; mellem Krigsfolket
lerer man da let slige verdslige Viser. (Kirkelot-
ten staar) Vil du allerede hiem?

Max.

Sa, det er hoi Tid; Klokk'en slog syv.

Kaspar.

Og til Agathe? Det synes mig dog ikke om.
Du kunde let giøre hende nedstaet. Veed du
ikke nok, hun haabede, du skulde komme hiem med
en Gevinst, som et godt Varsel for imorgen?

Max.

Af, den arme Pige! Og jeg selv! — Smoren!

Kaspar.

Oliv derfor heller lidt endnu, og hør et godt
Maa. Det var egentlig Aarsagen, hvorfor jeg
søgte dig op. Jeg veed noget, som ganske bestemt
kunde hielpe dig.

Max.

Hielpe mig?

Kaspar (hemmelighedsfuld).

Før ret at vise dig mit Vensteb, kunde jeg
have Lyft til at betroe dig under fire Øine — —
Det er ikke hen i Taaget, at jeg imellem har
ladet et Ord falde — — Der gives upaatvivle:
lig visse hemmelige Naturens Kroefter, — visse
uskyldige Jagtkunster; — — Denne Nat, i hvilken
der indtraafer en Maanesformørkelse, er særdeles
vel stillet til at udføre store Ting. En gammel
Biergjæger har for mange Aar siden hulpet
mig; — —

(Man seer fra Tid til anden Sammelet lure, uden at de Tas-
sende vorde ham vaer).

Max.

Du tiltaaeller mig Giften draabeviis.

Kaspar.

Hvad synes dig om, Kammerat, hvis jeg hialp dig til ret et lykkeligt Skud, der træstede Agathe, og forvissede dig om dit Held imorgen?

Max.

Et underligt Spørgsmaal! Hvor er det muligt?

Kaspar.

Kun frist Mod! Hvad du seer for dine Øine, maa du vel troe. Der, tag min Bosse!

Max.

Hvad skal jeg med den?

Kaspar.

Taalmodighed! (Han seer i Venret) Lader sig da intet tilsyne? (Hurtig i det han giver ham Bossem) Der! Seer du Ørnen deroppe? Skyd!

Max.

Ej du forrykt, eller troer du, jeg er det? Det er næsten alledede hælmørkt, og fuglen flyver som en fort Plet høit under Sky, hvor ingen Kugle kan nage.

Kaspar.

Skyd, i Fandens Navn! Ha, ha, ha!

Max.

berører tværlende Hanen paa Gevaret; det gaaer af. I samme Dæklik høres en Skoggerlatter, og Max vender sig forskækket om til Kaspar)

Hvad leer du af? Som paa Hælvedes Vinger
daler det, deroppe fra. (En mægtig Ørn synker ned;
hvivler et Sieblik i Lufsten, og syrter derpaa død ned for
Mares Hodder) Hvad er det?

Kaspar (tager den op).

See engang! Den prægtigste Kongesøn, nogen
vil see for sine Øine. Og hvor herligt trussen!
Lige under Vingen. Forresten ikke kommen til
mindste Skade. Du kan lade den udstoppe til et
Naturaliekabinet, min Broder.

Max.

Men — det begriber jeg ikke. Denne Bosse
er dog som enhver anden.

Kaspar.

Bravo! Det vil sætte dig i Respekt hos
Benderknoldene igien, det vil glæde Agathe. (Han
plukker et Par af de største Fier, og sætter Max dem i Hæt-
ten) Saadan, Kammerat! Det være dig et Seiers-
tegn.

Max.

Hvad gør du? Der gjennemfarer mig en
Gysen. Hvormed har du ladet? Hvad var det for
en Kugle?

Kaspar.

Det var ingen Kugle, du Max! En svanger
Staalorm. Den træsser aldrig feil.

M a x.

Drestimmer jeg, eller har jeg en Niis? Sligt
Har jeg endnu aldrig oplevet. Kaspar! jeg beder,
jeg besværger dig. (Griber ham i Brystet) Kaspar,
jeg myrder dig, hvis du ikke siger mig, hvad det
var for en Kugle.

K a s p a r.

Er du forrykt i Hovedet af Glæde, Broers
sille? Jeg deler den med dig. (Omfavner ham) Ikke
søndt? Det var et Skud? Slip mig!

M a x. (Slipper ham).

Hvor sit du den Kugle?

K a s p a r.

Nu, hvis du har faaet Sands og Sam-
sing igjen — saa sig mig — du, som dog er den
flinkeste Skytte — er du virkelig saa taabelig,
eller lader du kun saa? Har du aldrig i Verden
hørt tale om en Troldkugle?

M a x.

Dum Snaf!

K a s p a r.

Saa lærer man dog mere, naar man kommer
i Krig. Ha, ha! Hvordan mener du Skarpskyt-
terne vilde komme ud af det, der ofte ramme deres
Mænd langt borte, i den tykkeste Nog og Damp?
Er det heller aldrig faldet dig ind, hvordan Gu-

stav Adolph blev skudt ved Lüzen, trods sin Els-
dyrs Lædertræs? To Sølvkugler havde truffen
ham, heed det. Jo vist! Hvorfor ikke det?
Til saadan et Skud udkræves meer, end blot at
sigte, og trykke los.

Max (betragter Ørnen).

Et utroligt Skud! Hentet ned fra Skyerne
i det fildige Tusmerke. Saa er det dog sandt!

Kaspar.

Betrachte vi nu Tingens ret, saa er der dog
vel Forstieel paa at staae i Baghold, og rove en
stakkels Døvel Livet, og paa at blive Alvesørster
og en deilige Piges Brudgom, ved et sikkert Skud,

Max (grublende).

Har du flere slige Kugler?

Kaspar.

Det var den sidste. Det var just paa Held-
ingen.

(Tausched).

Max.

Hvorfor bliver du pludselig saa knap paa
Ord? Paa Heldingen? Hvad vil det sige?

Kaspar.

Just nu i Nat kunde man faae nogle igien.

Max.

I Nat?

Raspar.

Tilforladelig! Tre Dage efter hverandre
faaer Solen i Skytten; i Dag er det den mesle-
ste, og i Nat indtræffer en fuldkommen Maanefor-
merkelse. Max! Min Kammerat! Din Skæbne
ledes af lykkelige Stierner. Du er bestemt til
noget Stort. Just i Nat, før Dagen, da du skal
giøre Præveskud, og vinde Embed og Brud, byde
ushylige Magter, byder Naturen dig selv den Hjælp,
du saa høiligt trænger til.

Max.

Velan! Min Skæbne vil det; såf mig sig
en Kugle.

Raspar.

Fleer end du behøver. Men bruger man
Formynder, naar man er myndig?

Max.

Hvordan faaer man dem?

Raspar.

Det skal jeg sige dig. Indfind dig i Nat
paa Slaget Tolv i Ulvesvælget.

Max.

Bed Midnat i Ulvesvælget? Nei. Det hul
har et stamt Rygte. Bed Midienat aabne sig Hels-
vedes Porte der.

Kaspar.

Nu — som du vil! — Og dog kan jeg ikke forlade dig paa Manden af Fortvivlelsen. Jeg er din Ven. Jeg vil hielpe dig at støbe Kuglerne. Heller ikke det.

Kaspar.

Saa staa imorgen til Spot for alle og enhver; mist dit Hørsterembed, og Agathe. Jeg er din Ven, jeg vil støbe dig Kuglerne; men du maa være tilstøde.

Mary.

Du har en glat Tunge. Nei, med slige Ting maa en ærlig Jæger ikke besatte sig. Kryster! Altsaa kun ved fremmed Fare, hvis det var muligt, vilde du kisse dig din Lykke? Mener du da, det formindskede din Brøde, hvis det var een? Troer du ikke, at du allerede havde gjort dig skyldig i Synd, hvis det maatte faldes saa? (han udsvoerer Ørnens Vinger) Mener du at du sit denne Ørn for intet?

Mary.

Vee mig, hvis du taser sandt.

Kaspar.

En billig Twyl! — Utaknemslighed er Verdens Løn. — Jeg vil afhugge mig en Fjærvinge,

for dog at have noget for min Umage. (sior det)
 Gæl som! For at trøste Agathe vovede du dette
 Skud, og til at vinde hende, mangler dig Mod.
 Det vilde den Vordukke, der gav mig Kurven for
 din Skyld, vel nödig tro. (sagte) Det skal blive
 hævnet!

Mær.

Elendige Karl, Mod har jeg, ~~høj~~ Kaspar.

Saa viis det. Siden du dog alt har
 brugt en Troldkugle, maa det jo være dig en sand
 Borneleg at støbe dig nogle. Hvad du, uden
 denne Hjælp, har at vente, kan du let slutte dig
 til, af dine forrige Feilskud. Pigen er forgæbet i
 dig, kan ikke leve uden dig; hun vil fortvivle.
 Alle Mennesker ville pege Finger ad dig; du vil
 hentere dit Liv, og maa ske i Fortvivlesse — —
 (Fører sig med Haanden over Ansigtet, som om han torte sine Hinde)
 Skam dig, haardføre Jæger! Du sørger mere
 for ham, end han sørger for sig selv. (sættes)
 Hjælp nu, Sammiel!

Mær.

Agathe vilde dse, og jeg springe i en Af-
 grund, det blev Enden paa Legen. (Rækker Kaspar
 Haanden) Ved Agathes Frelse, — jeg kommer!

(Sammiel, som har lurer ved de sidste Ord, nikker med Hovedet og forsvinder).
 — — — — —

Kaspar.

Ti bomstille med hvad du har hørt. Det
kunde styrte dig og mig i Ulykke. Jeg venter dig
Klokken tolv.

Mar.

Jeg skal ikke svigte. Klokken tolv seer du
mig igien.

(gaaev).

Kaspar (seer spodst efter ham. Det er imidlertid
bleven ganse mørkt).

Tie, tie! For ingen dig beklag!
Du helved vundet har sin Sag,
Paa Hjelp er længer ei at tænke.
Om hvirvler ham Nander, i natlige Hær?
Han bær' fortvivlet alt jer Lænke;
Triumf! thi Hævnen, thi Hævnen er nær.

A n d e n A k t.

(En smal Forsal med to Sidegange; Hjortetakker, fæstede paa Væggen, og morke Tapeter med Jagtsnykker, give den Gynt af et Jægerhus, der fordum har været et fyrsteligt Lystslot. I Midten en Dor med et Forhæng til en Altan. Paa den ene Side staar Annas Rok, paa den anden, et stort Bord med en brændende Lampe, paa Bordet ligger en hvid Kiose med grønne Gaander).

A n n a

(Staaer paa en Skammel, har atter ophængt Stammesaderen Kunos Billed, og banker et Som fast).

A g a t h e

(aflosser en lille Strimmel, hvormed hun har forbundet sin Pande).

A n n a.

Skælm, hold fast!
Jeg dig skal lære.

Sysgerie man kan undvære;
Sligt er kun vor Skov til Last.

Agathe.

Hold vor Stammefær i Ære.

Anna.

Ei! den Herre graa
Steds jeg agte maa.
Kun hans Træl jeg vilde lære
Mere tro at være.

Agathe.

Sig mig da: hvo er den Træl?

Anna.

Det er Sommet. Kan du spørge?
Vor det ei for Herren sorge?
Ned han faldt. Sig var det vel?

Agathe.

Du har Net, en trolos Træl.

Anna.

Haard som Jern for Herrens Vel.

Agathe.

Alt vinker dig til Pesten,
Alt dig vækker Latter, Lyst.
O hvor modsat saaer mit Bryst,

Anna.

Griller hader jeg som Pesten,
Stedse med freidigt Mod

Henseile Livets Flod,
Det gør et lyftigt Blod.
Sorg og Kummer maa man dæmpe.

Agathe.

Hvo kan Barmens Slag bekæmpe?

Anna-

Haabet trænger Trivlens Harm

Agathe.

Trivle maa en kærlig Barm!

Anna.

See saa! Nu kan Stammefaderen vel igien
hænge fast et hundrede Aars Tid. Der oppe
seer jeg ham gierne. (til Agathe) Men du har alt
taget Bindet af? Er Blodet stilt?

Agathe.

Var ganske vøligh, kære Anna! Skrækken
var det Værste. Hvor dog Max bliver af?

Anna.

Nu kommer han vist snart. Herr Kunz
sagde jo bestemt, at han først vilde sende ham
hem engang først.

Agathe.

Hør er ret eensomt og stille.

Anna.

Uhyggeligt er det rigtignok at være saadan
ene paa et gammelt Jagtslot, Aftenen før et

Bryllup, da det spøger, siger man. Især naar
flige ærværdige længsthenmuldnede Herstaber plud-
selig falde ned af Væggene. Nei, da maa jeg
bedre lide de Unge og Levende.

Maar man paa sin Vandring finder

Net en vacker Ungersvend,

Lys af Dine, rød af Kinder,

Skotte vi til Knussen hen.

Sagtens Diet sig forvirrer,

Maar det mødes paa sin Vej;

Men man atter paa ham stirrer,

Maar han meer det mørker ei.

Skulde Blikkene sig møde —

Herregud, var det en Spot?

Ei man stirrer sig tildøde;

Mødme lidt, det klæder godt.

Blik derhen og Blik tilbage,

Indtil Mund sig nærmer Mund.

Salig Elskovs første Dage,

Snart slaaer eders Høstidsskund.

Kommer Vinter! Hver er buden!

Hymnen har hørsel vort Suk.

Skøn til festen erdmer Bruden;
 Og vor Knæs ei mindre smuk.
 Agathe
 (som under denne Sang har begyndt at kante Rølen med
 Baand, synger med):
 Og vor Knæs ei mindre smuk.

Anna.
 Saadan Agathe! Nu behager du mig. Nu
 er du saadan, som jeg vil være; vigtig naar
 jeg engang skal staae Brud.

Agathe.
 Hvo kan forudsige sligt? Dog jeg under dig det
 af ganske Herte, om ogsaa min Brudestand skulde
 være mindre lykkelig, end din. Især har der idag,
 siden jeg kom fra Eremiten, ligget mig som en Steen
 paa Hiertet. Nu føler jeg mig dog noget letttere.

Anna.
 Hvordan det? Fortæl dog! Endnu veed jeg
 niet ikke, hvordan dit Besøg er løbet af. Alt hvad
 jeg veed, er at den fromme Olding har forører
 dig Roser.

Agathe.
 Ja! De omblomstre Korset paa hans Alter,
 og Bønderne, hvem han forører det Rosenwand, der
 er presset af dem, stakk det høit, som et forun-
 derligt Lægemiddel. Da jeg bad ham om at giøre

en Bon til Gud for Max og mig, svarede han,
at jeg skulde vogte mig for en stor ubekjendt
Fare, han havde drømt om. Derpaa gav han
mig Roserne. Nu er jo hans Advarsel gaaet i
Opfyldelse. Det nedfaldne Billed kunde let have
dræbt mig.

Anna.

Godt forklaret! Saaledes hør man altid bag-
efter udtyde stemme Varsler.

Agathe.

Disse Roser ere mig nu dobbelt dyrebare,
og jeg skal pleie dem paa det omhyggeligste.

Anna.

Synes du ikke, man skulde sætte dem uden-
for Winduet i den friße Matteluft? Det er vel
ogsaa snart Tid at klæde sig af.

Agathe.

Gør det kære Anna!

Anna.

Men saa maa vi ogsaa gaae i Seng.

Agathe.

Ikke før Max har været her. Det er
desuden ret en eensom sorgelig Aften.

Anna.

Har man ikke dog ret sin Nød med jer for-
elskede Folk?

Agathe (ene).

Hvor rolig var min Slummer,
For jeg den Elste saae!
Med Eskov pleier Kummer
Jo Haand i Haand at gaae.
Har Maanen alt vor Dal forladt?
O skionne Nat!

Skovens Krone,
Lest min Tone
Saligt op mod Herrens Throne!
Sangen hæve,
Sangen syeve
Did, hvor Stierner klart sig hæve.

(hun seer ud af vinduet).

O hvor stærkt den gyldne Stierne
Blinker fra sin blege Leir.
Hjist kun, bag de Bierge sierne,
Trækker op et Tordenveir;
Og bag Skoven, sortegraa,
Dybe, tunge Skyer staae.

Jeg oppender
Mine Hænder
Gud til dig, som Hiertet kiender!
Mig fra Fare
Du bevare.
Send til Trost din Engleskare.

(hun seer etter ud).

Ast til Hvile haster hen,
 Hvorfor dvæler du, min Ven?
 Øret hører ei din Sang;
 Binden fun i Grancens Hang.

Birkeløvet dybt i Lund
 Hvister hen til Espedusken;
 Nattergalen høit i Busken
 Glæder sig ved Matten fun.

Hvad nu? Larmet det ei hist?
 Hans Skridt jo lyder!
 Han ud af Krattet bryder;
 Ham er det vist.

Han kom, han kom!
 Nu vinke skal Kærligheds Flag.

(hun viser med sit Tørklede).

Dig venter nær
 Din Hiertenskær.
 Hvor seent han kommer idag!
 Gud, — Maanens Glands
 En Blomsterkrands
 Mig viser, slynget om hans Hat.
 O Fryd! han Krandsen vandt ved bedste Skud.

Imorgen vinder han sin Grud.

Ta Haab! du smiler, har mig et forladt.

Glaeden vender snar tilbage,

Atter Hiertet banker frit.

Elskte Ven, det møder dit!

Gud! hvor kunde jeg forsage?

Ta, mit Held, du kom igien

Med den dyrebare Ven;

Smile vil du os imorgen.

Intet Bee nu, intet Af!

Himmel, for du drælte Sorgen,

See min Taare, tag min Tak!

Max kommer forstyrret og heftig ind; strax derpaa

Anna.

Agathe.

Er du endelig der, kære Max?

Max.

Min Agathe! (han omfavner hende; Agathe træder stille tilbage, da hun seer Biarbussen, istedet for den iuds bildte Krands) Tilgiv, hvis I ere blevne oppe for min Skyld. Jeg kan desværre kun dyæle her et Øieblit.

Agathe.

Du vil dog ikke strax gaae igien? Det troekker op til Torden.

Mary.

Geg maa nødvendig aafsted. (Hun læser Hatten paa Bordet, saa at Færbusken slukker Lampen).

Anna.

Vel at Maanen Skinner, ellers sadde vi her i Mørke. (Hun staaer Ild, og tænder Lampen igien) Du er jo ret i Bevægelse. Formodentlig har du dandset?

Mary.

Ja vist! Formodentlig!

Agathe

(singtsom med øje Tegn paa et sejlslaget Haab).

Du er i ondt Lune. Har du atter været uheldig?

Mary.

Nei, nei! Evertimod.

Agathe.

Ikke? Virkelig ikke?

Anna (til Mary).

Har du vundet? Er det et Gaand, lille Føster, saa maa du give mig det. Hører du? Agathe har du allerede forceret nok af saadant Stads.

Agathe.

Hvad har du vundet, Max? Idag er det
mig af Vigtighed.

Max

(med angstlig Forlegenhed).

Jeg har — jeg var slet ikke med ved Fugle-
skydningen.

Agathe.

Og dog siger du, du har været lykkelig?

Max.

Ta, i Sandhed! Forunderligt utrolig lykke-
lig. See engang! (han viser hende Ørnesiaren i sin
hat med saadan Hestigeb, at hun gør tilbage) Den
største Rovfugl har jeg hentet ned fra Skyerne.

Agathe.

Vær dog ikke saa hestig! Du støder mig den
i Øinene.

Max.

Tilgiv! (Han opdager Blod paa hendes Vandet)
Men hvad er det? Du er saaret! Dine Løkker ere
blodige. For Guds Skyld, hvad er der hændet?

Agathe.

Intet. Saa godt som intet. Det er lægt
for Brudevielsen. (Klynger sig kærligt til ham) Du be-
hever ikke derfor at skamme dig ved din Brud.

M a x.

Men saa siig mig dog —

A n n a.

S kilderiet faldt ned.

M a x.

Han der? Vor Stammesader Kuno?

A g a t h e.

Hvad andet? Det er jo det eneste Billed, der
hænger i Værelset.

M a x.

D en ørlige, gudsfrugtige Kuno?

A n n a.

Halv om halv var det Agathes egen Skyld.
Hvem havde hende vel hvert Øieblik løbe til Vin-
duet, da først Klokk'en var syv? Hvor kunde hun
alt da vente dig?

M a x.

Sæl somt! Forunderlig sæl somt! Klokk'en syv?

A n n a.

Det hører du jo. Klokk'en havde neppe
blaet Fuldslag i Kirketaarnet.

M a x.

Sæl somt! (sagte) I samme Øieblik nedfisid
jeg netop Kongeornen.

A g a t h e.

Du taler med dig selv. Hvad flettes dig?

Mar.

Glet intet. Ikke det bittersted!

Agathe.

Er du vred paa mig?

Mar.

(med stigende Vorlegenhed).

Nei, — hvad Aarsag har jeg vel dertil? —

Seer du — jeg bringer dig et sikker Tegn paa
min tilbagevendte Lykke; — det har kostet mig me-
get; — og du? — du forniser dig ei engang der-
over. Er det Kærlighed?

Agathe.

Vær ei ubillig Mar! Endnu kunde jeg jo
ikke være stemt til Glæde — jeg veed jo endnu
ikke — — Sgadan en stor Novfugl, som denne
lader til at have været, har altid noget Raedsomt.

Anna.

Det kan jeg ikke sige; jeg kan godt lide deres
Stormægtighed.

Agathe.

O staae dog ikke saa taus og grublende! Jeg
elsker dig jo inderligt. Hvis du var uheldig imor-
gen, hvis jeg ikke blev din; — o twil ei derom,
Græmmelsen dræbte mig!

Mar.

Derfor — just derfor maa jeg afsted rigien.

Agathe.

Men hvad har du for?

Mary.

Jeg har — jeg har endnu hørt et andet
Held.

Agathe.

Endnu et andet?

Mary.

Ta, siger jeg. (uden at turde se Agathe i Øjnene)
Jeg har i Mørkningen studt et sextentakket Hjort;
den maae jeg endnu i Aften hente hjem, ellers
stikke Bonderne mig den.

Agathe.

Hvor ligger den Hjort?

Mary.

Temmelig langt herfra, — dybt inde i Sko-
ven. I Ulvesvælget.

Agathe.

Hvor? Gud, — jeg gysser!
Hjist, i den Nædselsyraa?

Anna.

Den vilde Jæger der jo fnyser,
Og hvo ham seer, strax flygte maa.

Mary.

Bør Frygt en Jægers Hjerte væmme?

Agathe.

Dog synder den, som frister Gud.

Max.

Sædten
Geg frygter ei hin Trudselsstemme,
Ved Medienat fra Klippens Brud;
Maar, stormbevæget, Egen segner,
Ved Frøsens Klynk fra Mosens Siv.

(Hau tager Hat, Tagtakke og Bøsse);

Agathe.

(smiligt ud over ved den næste linje)
Geg er saa angst, jeg blegner.
O ill dog ei, o bliv!

Max.

(stuer ud ad Altanen til, og figer mørk assides)
End ei fordunkles Maanens Skive,
Dens Glands ei hylles end i Flor.
Dog snart vil Skyer den omgive.

Anna.

Vil nu du Agt paa Stierner give?
Nei, ei min Længsel er saa stor.

Før Agathe.

O vil du ikke hos mig blive?

Max.

Mig did henkalder Pligt og Ord.

Agathe og Anna.

Lev vel!

M a x.

Lev vel!

Han saer hirtig bort, men vender om igien i Doren, og
siger veemodig):

Dog har du mig tilgivet,

At jeg saa snart bortgaer?

A g a t h e.

Sieg skælve maa som Sivet,

Min Angst ei godt mig spaer.

A n n a.

Saadan er Jægerlivet!

Smorgen som igaar.

A g a t h e.

Vee mig, du vil ei blive?

A n n a.

Lad Sorg dig ei henrive.

M a x (mørk).

Snart sortner Maanens Skive.

A g a t h e og A n n a.

Tænk paa Agathes Nød!

M a x.

Den strænge Skæbne bød.

(De gaae bort til forskellige Sider).

Et affides Sted i Skoven *).

Sammiel og Titania mødes.

Titania.

Ulysse! skal vi mødes her
 Bag Klippestygger, hule Træer?
 Hvad vil du? Isne mig med Skræk?
 Forsvind kun bag din Tornehæk!
 Viig bort med dine Dødens Gys,
 Som Mattemulm for Maanelys.
 Forstyr ei mine Alfers Leeg!
 Du gør kun Glæden Kinden bleg.

Sammiel.

Titania vær ei saa sør!
 Du raader ikke ene her.
 Tre Uger har dit Væsen dit
 I disse Lunde drevet nu.
 Hver Aften Matteringalen sang
 Ved Bækken under Birkens Hang,
 Mens Hyrden sad paa grønne Straæe,
 Og stirred til det Himmelblaau,
 Og mens, til kielne Fuglekluk,
 Kun Skyggen hørte Kys og Suk.

* Denne Scene er af Oversætteren.

Alt leflet har din Blomsterflok
 Med Lokker og med Varme nœ.
 Saa tie da med dit Fløitechor!
 Min Granetop har ogsaa Ord;
 Og Strommens Vandfald har en Bas,
 Som synger Heltene tilpas.
 Nu vove sig af Klest og Krog
 Min Øgle, Staqlorm og min Snog.
 De svinges ei i Lusten blaa;
 Som Sommerfugl med Winger paa;
 Dog stundum de forlystes vil,
 Naturen hør' dem ogsaa til.
 Saa hyl din Maane nu i Flor,
 At ei det blege, kælne Noer
 Forblindet miste skal sit Syn;
 Ved mine Skjers stærke Lyn
 Og gak du hem, dig ei forkiss.
 Snart hyler mine Stormes Brel,
 Og ryster Egen til sin Rod,
 Mens Regnen øser med sin Flod,
 Saa sterk som hin, kun ei saa lang,
 Der voldte Verdens Undergang.

Titania.

Kun Undergang du tænker paa,
 Mens dine Uglevinger slaae.
 Ja — var din Magt kun Storm og Lyn,

Jeg saae dig gierne rynte Bryn; med høi ill
 Thi selv din Mine, varse og suur, i mit øje
 Forstanned Skaberens Natur.
 Din Skygge pynted Blomstens Hæk,
 Og Glæden krydred du med Skæk.
 Men du gaaer ud fra Lastens Dyb,
 At friste Skabningen til Synd;
 Og hosit din Skoggerlatter gialdt,
 Hvergang den Altforsvage faldt.

S a m m e l.

Ei altid frydes den, som loe;
 Forbittressen leer ogsaa jo.
 Hvad uden Sorgerne var Fryd?
 Hvad uden Fristelser var Dyd?
 Jeg frister og, jeg raaber: Skælv!
 Men Aanden raader evig selv
 Og hoi var ikke Hilmens Bei,
 Gik der en farlig Afgrund ei.
 Jeg ryster Treet, blomstersmukt:
 Hvad fast sig holdt, blier moden Frugt;
 Paa Jorden maa de faldne Lov
 Gienvorde — hvad de være — Stov!

Titania.

Hvor kan en Hand saa stor og stærk
 Nedlade sig til Midingsværk?
 En ussel jordisk Dødelig

Troer sig i Fælledsstab med dig.
 Du skænker Kugler til hans Øer;
 Men vel du ham bedrage her?
 Og overtræder du ei først,
 Hvis Billie dog, hvis Magt er stort?

Sammiel.

Jeg er en Skovmand. Skovens Slægt
 Jeg holder i min Baretoegt.
 Den sit ei, som hin stolte Mand,
 Med Billien, Frihed og Forstand.
 Ved Styrke, Hurtighed, ved Fligt
 Fil ingen Mand med Dyret Bugt;
 Sin Tilflugt han til Spydet tog,
 Med Staal og Stang han Bisernen vog.
 Det gif for langsomt for hans Øov,
 Da fli hans Piil i Hiortens Gov;
 Men ei endnu tilfreds, han fandt
 Et Middel, hvorved Svaghed vandt:
 Ved Bøsse nu, med sorte Krudt
 Blev Vingen skudt og Senen brudt,
 Og Styrken bløde maa for List,
 Mens Afmagt lurer bag sin Kvist.
 Skal jeg endnu da taale tam,
 At Falsched søger, uden Skam,
 Selv at fortrylle Kuglens Fart,
 Der træffer dog saa vist og snart?

Skal en Bedrager, svebt i Dunst,
 Udøve ædel Jægerkunst,
 Og søge Seiren, farligfri,
 Ved nederdrægtigt Koglerie?
 Skal han endnu formaste sig
 Til ussel Hævn at bruge mig,
 Mod Den, der tirret har hans Sind,
 Et godt, forelsket, ørligt Skind?
 Nei! jeg i Nat mig gotte vil;
 Jeg fører op et lyftigt Spil.
 Det hule Træ med træsket Blod
 Mig min Knægt: Rupperts: Larve bød;
 Frs, Ugle, Ravn, er min Bajas,
 Vandslusen er mit Drikkeglas;
 I Lynet jeg min Lysning fandt,
 Og Stormen er min Musikant.
 Saadan jeg orgle vil en Sang,
 Der toner Stræk og Undergang.
 Skræk for den svage Elskerknss,
 Men Van e for min Nyggeslos.
 Afgrunden skal ham styrte see —
 Og jeg skal etter skogerlee.

Titania.

Farvel du Aand, med Hævnens Lyst!

Sammiel.

Farvel du Fee, med kiglent Bryst.

Snart hvirvler jeg i Kløften ind,
Straal du saa med dit Maanesskin!

(Begge gaae til forstellige Sider).

En frygtelig Klippekloft

bevoret med Maaletræer, omgiven af høie Fjelde.
Fra eet af disse styrter et Vandfald, hvorpaa
Maanen skinner bleg. Det trekker op til Tor-
den. Et huult Træ staer i Morket, hvis Tre-
sse gloder hist og her. Paa en Green sidder en
Ugle, med funkende Øine, der dreie sig som
Hul. Paa andre Træer Ravne og flere Skov-
fugle.

Kaspar

Enden Hat og Troie, dog med Jagttasse og Daggere, lægs-
ger en Krebs paa Jorden af sorte Stene; i Midten
et Dødningehoved. Nogle Skridt derfra ligger Ornes-
dingen, Smeltediglen og Kugleformen.

Usynlige Mand er.

Maanens Melk saldt ned paa Urt.

Uhui!

Spindvæv er med Blod besmurt.

Uhui!

Før sig nærmer næste Nat,

Uhui!

Sprætte vi, hvor Blodet spræt.

Uhui!

Snart før etter Dug faldt paa,

Uhui!

Vi vort blege Offer faae.

Uhui, Uhui, Uhui!

(Klokken slager tolv, dæmpt, langt borte. Kaspar har fulds
endt sin Kreds; med det tolvte Slag uddrager han
hestig sin Daggert og stoder den i Dødningehovedet.
Han løfter det i Hæret paa Daggetten, dreier sig
tre Sange rundt og raaber):

Sammiel, Sammiel! Hør mit Kald!

Trin til denne Hierneskål.

Sammiel, Sammiel, hør mit Kald.

(Han stiller begge Dele hen igien i Kredsen Midte. En uns
derjordisk Bragen høres. Sammiel træder frem af
Klippen og viser sig noget borte. Kaspar kaster sig
paa Jorden for ham).

Sammiel.

Hvad vil du?

Kaspar (krybende).

Du veed, at nu vor Pagt

Er snart tilendebragt.

Sammiel.

I Morgen.

Kaspar.

Gorlæng mig den engang endnu!

Sammie l.

Nei.

Kaspar.

Et dobbelt Offer faaer da du.

Sammie l.

Hvilket?

Kaspar.

Min Folgesvend er nær,

Han, som end aldrig stod bag disse Treer.

Sammie l.

Hvad vil han da?

Kaspar.

Troldkugler kun, i hvor han faaer dem fra.

Sammie l.

Six saarer,

Syv daarer,

Kaspar.

Dit er det sidste Skud.

Med rædsomt Knald træf du dermed hans Brud!

Næsende da fortvivler han,

Han og den Gamle.

Sammie l.

Hun ei straffes kan.

Kaspar.

Er han dig ikke nok?

Sammie l.

Den Tid den Sorg.

Kaspar.

Døg faær jeg Frist?

Tre Aar endnu paa Borg,

Saa bringer jeg dig Byttet vist.

Sammie l.

Velan! Men ved Helvedes Flammer,

Imorgen han eller du.

(Tordenbrag, som gieulnyder i Hjælder, Sammiel forsvinder

Ogsaa Dødningehovedet med Daggeren er funnen
ken i Jorden; istedet derfor, seer man en lille Urne
med en Kuldbild, og Niisqviste ved Siden).(Kaspar staær op og torrer Sverden af sin Vand. Strax
derpaa bliver man Max vaer van Fjeldene i Vags-
grundens; siden Sammiel).

Kaspar

(esterat han har seet sig om og er blevsen Kulilden vaer)

Upaaklagelig Oppartning. (Han rager sig en Slurp
af sin Jagtflaske) God Taar, Sammiel! Han har bragt
mig Blodet i Kaag. Men hvor bliver nu Max
af? Skulde han svigte sit Lovte? Hielp nu, Sam-
miel!(Han gaaer ganske herteklmt frem og tilbage. Kulilden truer
med at gaae ud igjen. Han knæler ned, legger nogle
Niisqviste til og blæser. Uglen og de andre fugle
lesse deres Vinger paa Grenene og sprætte, som om
de vilde viste til Alben. Alben ryger og kitterer.)

M a x

(cirrer fra Fjeldet ned i Afgrunden).

Ha, rædsom brat
 Er Dybets Afgrund, fyldt med Mat.
 Hæst Diet troer,
 At stirre ned, hvor Satan boer.
 Indsybst er Maanen tykt i Dunster,
 Som Kul de sorte Skyer staae.
 Kun Gisglerie og Dievlekunster
 Sig rører i hver Draa.
 Og her — Hu, hu —
 Kun sprætte Mørkets Fugle nu.
 Rædgrønne, føle Green udstrækker
 Mod mig sin Kæmpehaand,
 Nei, — hæver end min Aand —
 Jeg vil! — Det mig ei meer forstrækker.

(Han klærrer ned og nærmer sig Kaspar).

K a s p a r

(Staaer op og bliver ham vær).

Tak Sammiel! Jeg har vunden Spil. (til Max) Kommer du endelig, min Bro'er? Det var ikke smukt, at lade mig vente saalenge. Seer du ikke, hvor jeg har haft travlt for din Skyld?

(Han har vistet til Ilden med Drævingen, og holder den mod henimod Max, mens han taler til ham).

Max

(stirrer paa Ørnenesigen og bedækker sin Hænde med sin Haand).

Jeg nedflidt Ørnen fra hsien Sky,

Min Lod er fastet, jeg kan ei flye.

(Standser atter og stirrer forfærdet hen mod de ligeoverfor
gabende Fielde).

Vee mig!

Kaspar.

Saa skynd dig dog! Tiden er kostbar.

Max.

Hvor kommer jeg frem?

Kaspar.

Harehierte! Du klarer jo ellers som en
Steenbuk.

Max.

See hisset! See!

(Han peger hen paa Klippen i Månskinnet. Man seer en
hvidstøret Skikkelse, som vrider sine Hænder).

Hvor Stien gaaer,

Min Moders Gienfærd staaer.

Saa laae hun som Liig!

Saa vinker hun mig!

Mig varer den skælvende Rand.

Med Wink af sin Haand.

Kaspar (sagte).

Hiep nu, Sammiel! (høit) Dumme Stre-
ger! Ha, ha, ha! See dig dog ret for endnu ens-
gang, at du kan indse din egen Daarlighed.

(Den tilstørrede Skikkelse er forsvunden. Max seer Agathes Skikkelse, med flagrende lokker, såsom synet med Lov og Halmstræe. Hun ligner fuldkommen en Bansvittig, og lader til at ville styrte sig ned i Vandefaldet).

Max.

Agathe jeg nedspringe saae!

Derned jeg maa.

(Skikkelsen er forsvunden. Max er klarret heelt ned. Manz neformorkelsen begynder).

Kaspar (spøde afslidet).

Det haaber jeg ogsaa.

Max (bestig til Kaspar).

Her er jeg. Nu sig mig mit Hverv!

Kaspar

(Trækker ham klæffen, som han ikke tager imod).

Tag dig først en Taar! Mattelusten er kold og raae. Vil du selv stobe?

Max.

Nei, det er mod Aftalen.

Kaspar.

Hat Mod! Træd i Kredsen! Den er en Kobbermuur mod alle Aander, fra Firmamentet af, indtil den dybste Afgrund. I hvad du saa faaer at here og see, forhold dig rolig. (Med en understryktes Gosen) Kommer der maaskee en Fremmed, for at helspe os, — hvad rager det dig? Kommer

der ellers nogen? Hvad siger det saa videre? En
klog Mand lukker et Øje i, ved slige Leiligheder.

Max træder ind;

Hvad vil Enden blive herpaa?

Kaspar. godt sang

Den ene Billighed er den anden værd. Ikke
uden Modstand stikke de usynlige Hærskarer de
Dodelige deres Skatte. Skulde du see mig hæve,
da spring mig til Hjælp, og raab med, hvad du
hører mig raabe. Ellers ere vi om en Hals.
(Max vil indvende nogen) Stille! Øieblippet er kost-
bart. (Magen er paa lidet nær ganste formorket; Kas-
par rager Smestedigten) Pas nu paa, at du kan lære
mig Kunsten af. (Han rager Sagerne af sin Tasse
og komme dem i, lidt efter lidt) Her er først Ghyet. —
Lidt stødt Glas af en knækket Kirkerude; dem finder
man overalt. Noget Øvægsolv. Tre Kugler,
som alt have truffet eengang fer. Det høire Øie
af en Vibe, det venstre af en Los. Probatum
est. Og nu skal Kuglerne signes. (Han viser i tre
Mellemrn i hoved mod Jorden).

Skytte, med din Mørkheds Vagt,
Sammel, Sammel giv Agt!
Staa mig bi, med trofast Vagt!
Til min Trolddom er fuldbragt.

Urt og Bly mig her indvie!
 Salv det — tre Gange, syv og ni! —
 At os Kuglerne staae bi,
 Sammiel ov dit Koglerie!

Blandingen i Digelen begynder at syde, en Rosg opstiger,
 Storm og Uveir nærme sig. Kaspar støber, la-
 der Kuglen falde af Formen og raaber: Een.
 Gienlyd gientager: Een. Stormen bliver stærkere.
 Kaspar tæller: To! Gienlyd: To! Sæl somme Skov-
 spogelser lader sig tilsyne. Kaspar studser, men
 fatter sig og tæller: Tre. Gienlyd som før. Et
 underjordisk Bulder hores. Kaspar tæller øengstel-
 lig Fire. Gienlyd: Fire. Man hører Pidse-
 knald og Hundeglam, den vilde Jægers Jagt.
 Kaspar tæller øengstelig: Fem. Gienlyd: Fem.
 Hundeglam og Hvirndsen. Blege Jægerspogelser
 i hvide slagrende Flor træde frem og sigte med
 deres Bosser paa Kaspar og Max.

Kaspar.

Vee os! Den vilde Hær! —

Frygtelig Sang.

Fra Vierg og Dal, fra Klosten brat,
 Fra Dug og Taager, Storm og Mat,
 Fra Huler, Moser, Grubebrud,
 Fra Ild og Lust, fra Regn og Slud,
 Allo! Allo! Vau, vau!

Kaspar.

Sæ! Bee mig.

Gienlyd:

Sæ. Bee dig!

(Himlen fortuer, det vorder bælmørkt. Grytelige Lynn Slag i Slag, Regnen skyller ned. Blaae Hammer sige op af Jorden).

Kaspar (raaber fortvilet).

Sammiel, Sammiel, Sammiel, Hielp! —

Syv! — Sammiel!

(Han syrter til Jorden).

Max

(forsørget, gientager ubevist Kaspars Ord)

Sammiel!

(I dette Sieblik beroliges Naturen; Maanen skinner igien, og den store Jæger staer for ham).

Sammiel.

Hør er jeg, Hvad vil du mig?

Max (syrrer til Jorden).

Sammiel (med et stolt Smil).

Svage Dødelige!

(Leppet falder).

Tredie Aft.

Jagtmusik hores. To fyrstelige Jægere. Siden
Max og Kaspar; siden endnu en Jæger.

Første Jæger.

Hærligt Veir til Jagten.

Anden Jæger.

Det havde jeg aldrig troet. I Nat var det
et Gudsveir.

Første Jæger.

Hær skal den Onde have drevet sit Spil i
Ulvesvælget.

Anden Jæger (leende).

Det er nu eengang for alle hans Oldemoders
Lyfslot.

Første Jæger.

Der har været en Orkan! Bomstærke Stam-
mer ere splintede i Stykker som Rør, og strække
deres Nodder mod Himsen.

— Anden Jæger.

Ga ja! Man veed nok hvem der har hjemme der.

Første Jæger.

Det er ikke at spøge med. Lad os gaae!

(Max kommer noget varmt med Kaspar).

Første Jæger

(til ham i Torbigaende).

God Dag!

— Anden Jæger

(tager hatten af for Max).

Til Lykke, Herr Expectant!

Max.

God Tagt!

— Anden Jæger

(i det han holder den første tilbage, og veger paa Max).

Hør! Du maa være høstig mod ham der. Det er en Allerhelvedeskarl! — Han har gjort tre Skud. En af os kan ikke see, endlige træffe saa langt. Hans Durchlauchtighed er ganske forhippet paa ham. Lykkens Hjul dreier sig dog forunderligt. Gaaer det saadan frem, kan han endnu leve den Dag, at han er Jægermester.

Første Jæger.

Før mig gierne. Kom!

(De gaae).

Max (til Kaspar).

Bel at vi ere allene. Har du endnu nogle
Lykkeknugler? Giv hid!

Kaspar.

Hvad for noget? Tænk dig ret om! Tre tog
jeg, og fire gav jeg dig. Kan en Broder dele
ørsligere?

Max.

Men jeg har kun endnu een tilbage. Fyrsten
havde faaet Pie paa mig. Tre Skud har jeg
giort til hans høieste Beundring. Hvad har da
du brugt dine Kugler til?

Kaspar

(tager to Skader ud af sin Tasker og taster dem hen i en Bust).

See der! To Skader har jeg stadt.

Max.

Er du fra Forstanden?

Kaspar.

Det morer mig, at lange saadan en Galge:
fugl ned i Flugten. Hvad rager den hele fyrste:
lige Jagt mig?

Max.

Saa giv mig den Tredie!

Kaspar.

Da var jeg en Mar. Jeg har een endnu
og du har een endnu. Giem den til Prøveskudet.

Max.

Giv mig den Tredie af dine.

Kaspar (kold).

Nei jeg gør ikke.

Max.

Giv mig den Tredie!

Den tredie Jæger (kommer).

Hans Durchlanchtighed spørger efter dig.
Kom paa Bielikket! Der er opstaet en Strid
om hvor langt du kan ramme med din Bosse.

(gaaer).

Max.

Giv mig den Tredie!

Kaspar.

Ikke om du græd Milekul.

Max.

Skurt!

(gaaer).

Kaspar.

Lad saa være! Nu vil jeg skynde mig at
skyde den Siette bort. Den Syvende glemmer han
sikkert til Proveskudet. Sex saarer! Syv daas-
rer! Wel bekomme!

(I det han siger gaaer han ud; man hører et Skud knalde
bag Skuepladsen).

Agathes Værelse.

Gammeldags, men nydeligt. Et lille Borg staar
udsmykt som et Alter, med en Blomsterkaal
fuld af hvide Roser.

Agathe

Callene, i blændende hvid Brudedragt med grønne
Baand, staar for Alteret med vemondig Andagt).

Og visner end den rene Lilie,
Ei Jordens droebe kan dens Kro;
Der raader dog en hellig Billie,
Hvad Himmelens er, kan ikke dee.
Ei Dydens Spire vorder qvalt,
Et færsligt Bæsen styrer alt.

Og mig Alfader vil bevare!

Han er mit Haab, min faste Borg.

Og truer mig end Dødens Fare,

Det fylder ei mit Bryst med Sorg.

Han som har Havets Draaber talt,

Hans Faderosje skuer alt.

Anna

Kommer, ligeledes landlig smykket).

Alt færdig? Ei hvor nydelig! Men du er
saa vemondig. Jeg troer endog du har grædt?

Nu! Brudetaarer og Morgendug torres snart, siger man. Skisndt Gud veed, det har regnet nok i Nat. Øste troede jeg Stormen vilde blæse det gamle Jagtslot reent overende.

Agathe.

Og i det græsselige Veir var Max i Skoven! Desuden har jeg havt saadanne øengstlige Drømme.

Anna.

Drømme? Jeg har altid hørt, at hvad man drømmer Matten før sit Bryllup, maa man lægge Mærke til. Man skal ordentlig kunne forudsee det hele tilkommende Ægtestandsveir af slige Drømme; ligesom naar Svalerne flyve høit eller lavt. Hvad drømte du da?

Agathe.

En underlig Drøm! Mig tyktes jeg var en hvid Due, og flet fra Green til Green. Max sigtede paa mig, jeg skyttede ned. Men nu var den hvide Due forsvunden, jeg var etter Agathe, og en stor sort Rovfugl væltede sig i sit Blod.

Anna (klapper i Hænderne).

Allerkæreste, Allerkæreste!

Agathe.

Hvor kan du dog glæde dig over sligt?

Anna.

Nu, det lader sig jo altsammen let forklare.
Du syede endnu i Aftes silde paa din hvide Brus-
dekole, og tænkte vist, før dusov ind, paa din
Stads. Der have vi den hvide Due. Du
blev forstørrelset for Ørnevingen paa Maxes Hat;
du er desuden altid meget bange for Rovfugle.
Der have vi den sorte Fugl. Er jeg ikke en duelig
Drømmetyderste?

Agathe.

Dertil gør dig dit Venstebab for mig, du
kære, muntre Barn. Men ligemeget! — Har du
aldrig hørt at en Drøm gik i Opfyldelse?

Anna (sagte).

Det er en Jammer! Kan der da ikke falde mig
noget ind, at muntre hende med? (hoit med paatager
Verbarhed og Frygt) Undertiden kan der dog vel
være noget i. Jeg har selv engang oplevet et
gyselfligt Eventyr:

Engang i Drømme salig Moster
Saae angst hendes Dør gik op.
Og det var intet Hiernefoster,
Det var et Spsgesse med Krop.
Med føle Spektakler,
Med Pine som Fakler,

Med rassende Kiede,
 Heel nær allerede
 Hvor Mosteren laae.
 (Jeg mener vor Tante,
 Som ei var en Fante.)
 Det stannedt ikke saa hult, det sukked ikke saa følt.
 Hun korsed' sig snelt;
 Og kreeg med angstligt hange Sind;
 "Susanne kom ind!.."
 Da kom Pigen med Lys,
 Og — tænk dig kun,
 Men angst dog ei gys —
 Og — i Nattens Stund.
 Den Hand var — Karo vor Lænkehund!

(Agathe vender sig fortrydelsig borte).

Anna (venlig).

Du vredes nu?
 Min Spsg dig saarer?
 Jeg føler smit, som du;
 Men sommer sig en Brud vel Saarer?

At hun græder
 Slet kun klæder
 Deiligt Brud til Bryllupsfærd;
 Hun maa funke,
 Plat fordunkle,

Sædt behage,
Snelt indtage,
Alt i hendes Trældom drage,
Hvad sig vover hendes Skønhed nær.

Lad i Klostersæde
Stakkels Nonne græde!
Du gaaer Glædens Rosenvei.
Snart er tændt hver Høstidtskierte,
Hierte banker snart ved Hierte;
Hulde Pige, græm dig ei!

Nu maa jeg ogsaa strax hente dig Krandsen.
Den gamle Else har mylig bragt den med fra
Byen, og jeg Glemfomme har ladet den ligge
dernede. Stille, der ere alt Brudepigerne.

Brudepigerne (træde ind).

Anna (i det hun gaaer).

God Morgen, kære Børn! Synger kun
Eders Vise for Bruden! Jeg kommer strax igien.
(gaaer).

Folkesang.

En Brudepige.

Vi binde dig din Jomfrukrands,
Med Silke, som blaae Violer,

Vi føre dig til Spil og Dands,
Hvor snart din Glæde straaler.

E h o r.

Skionne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

En Brudepige.
Lavendel, Myrter, Thymian
I Urtegaarden trives.
Maar kommer dog den Fæstemand,
Han, som skal Kransen gives?

E h o r.

Skionne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

En Brudepige.
I syv Aar spandt hun trolig tit
Den gule Hør fra Rokken;
Nu Linet er som Sneen hvidt,
Og Kransen trind om Lokken.

E h o r.

Skionne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

En Brudepige.
Og da den vakte Frier kom,
Indtog ham hendes Dyder;
Derfor til Kirkens Helligdom
Nu hende Kransen pryder.

C h o r. Skonne, gronne Jomfrukrands!

Silke, som blaae Violer.

A n n a (træder ind, med en rund Øfse ombunden med Seglgarn, og synger med, i det hun løfter Øfsen i Veiret):

Skonne, gronne Jomfrukrands!

Silke, som blaae Violer.

Nu, her er jeg igien. Men det var ikke langt fra, jeg var snublet. Tænk engang, Agathe! Den gamle Herr Kuno har atter spøget.

Agathe (beklæmt).

Hvad siger du?

A n n a.

At jeg noer havde brukt min Hals over det gamle Skilderie. Det er i Nat andengang faldet ned fra Væggen, og har taget et dygtigt Stykke Kalk med. Rammen er der ikke Heelt af.

Agathe.

Næsten kunde det øengste mig. Han var vor Stammefader!

A n n a.

Du skjæver ogsaa for en Edderkop. I en saadan Nat, hvor alle Stolper knage; er det da at undres over? Desuden fører jeg heller ingen væg-

tig Hammer, og det gamle Sem var ganske ru-
stent. Nu rass! Synger endnu engang Slutnin-
gen af Wisen.

(Hun klipper Seglharnet over, knæler syngende ned for Agas
the, og rækker hende Østen).

Alle (undtagen Agathe). Alle (undtagen Agathe).

Skinne, grønne Jomfrukrands!

Silke, som blaae Viole.

Agathe

(aabner Østen og farer forsørget tilbage).

Gud!

(Alle de andre, undtagen Anna, som knæler endnu, fare liges-
ledes forsørkede tilbage).

Anna.

Nu hvad er der da?

Agathe

(tager Kraudsens ud, det er en Liigkistekrands af Solvblit).

Anna (selv forsørget).

En Liigkistekrands! (springer op og knuser sin Sindse-
bevægelse) Mei det er da heller ikke til at holde ud;
der har den gamle halvblinde Kærling, eller ogsaa
Kremmeren, taget en feil Øfse. (Brudepigerne se
betenkligt paa hverandre, Agathe holder sine Hænder og stir-
rer til Jorden) Men hvad gribte vi nu til i en Hast?
(Hun lukker Østen i og sætter den hurtig tilside) Bort med
den! En Krands maae vi have!

Agathe.

Maailee er det et Vink fra Himlen. Den fromme Eremit gav mig disse Roser, med en alvorlig, udtrykkesuld Mine. Binder mig Krandsen af dem! Saavel i Liigkisten som for Altret, sommer det sig en Jomfru at bære hvide Roser.

Anna

Stager hurtig Blomsterne ud af Skaalen, ryster Vandet af, synner dem til en Krands, og sætter den paa Agathes hoved).

Et herligt Indfald! De synge sig af dem selv til en Krands, og klæde dig deiligt. Men lader os nu ogsaa gaae. Bore Ledsgagere blive ellers utaalmodige. Synger! Synger!

Brudepigerne og Anna

(med dæmpt Ros, i det de gaae bort).

Skionne, grønne Jomfrukrands!

Silke, som blaae Violer.

Alaben Plads i Skoven.

I Baggrunden det fyrlige Telt, hvor man seer et stort Tassel; Ottokar med sit Jagtfolge reiser sig og gaaer ud, alle med Glas i Haand; Kuno er med i Folget; Max noget

affides, støtter sig grublende til sin Bosse.
 Kaspar lurer bag et Træ. Siden Agathe,
 Anna, Eremiten, Brudepigerne
 og Bønderfolk.

E h o r

Hvad ligner vel Jægernes festlige Glæde,
 Maar Druerne rødme fra blanke Pokal,
 Ved Klangen af Hornet, i Skovenes Sæde,
 Maar Hiorten er fældet i Krat og i Dal?
 En kongelig Mørskab, en Gammel for Helte,
 Paa buskede Sletter, i Fjeldklosten trang.
 Det krydrer vort Maaltid i lustige Telte,
 Og Gienlyd gientager den seirende Sang.

Diana! i Natten dit Maanestin lyser;
 I Solen husvaler os kislige Træer.
 Det Wildsvin, den Ulv, hvorfor Landsbyen gyser,
 Dem fælde vi trodsigt [med blinkende Spær.
 En kongelig Mørskab, en Gammel for Helte,
 Paa buskede Sletter i Fjeldklosten trang.
 Det krydrer vort Maaltid i lustige Telte,
 Og Gienlyd gientager den seirende Sang.

(De klunk og drifte).

Ottokar.

Og dermed være vort Maaltid endt, ædse
Venner og Staldbredre! Nu til noget Alvorligere.
Jeg er vel tilfreds med Eders Valg, gamle
ærværdige Kuno! Den Svigersen, I har kaaret,
behager mig.

Kuno.

Jeg kan i enhver Henseende give ham det
bedste Bidnesbyrd; og sikkert vil han stedse stræbe
at fortjene Eders Maade.

Ottokar.

Det haaber jeg ogsaa. Siiig ham, at han
holder sig færdig.

(Kuno gaaer hen og taler med Max).

Caspar (sagte).

Hvor bliver dog Vordudden af? Hjelp nu
Sammiel!

(Han klaverer op i et Træ og seer sig om).

Ottokar.

Hvor er Bruden? Jeg har spurgt mig for
om hende, og man har rost hende saameget.
Jeg længes efter at see hende.

Kuno.

Eders høie Forfædre liig!, har I stedse viist
mig og min Slægt stor Bevaagenhed.

M a r

Holder Auglen i den hule Haand og stirrer siste hen for sig).

Dig har jeg sparet, Ufeilbare! Lykkens Augle!
Men du nedtynger min Haand med Centnervægt.

K u n o.

Det kan ikke være længe, før min Datter kommer; men, hvis Eders Durchlauchtighed naadigst vil hønhøre mig, saa lad ham skyde Prøveskudet, før hun kommer. Den stakkels Knos har paa nogen Tid, alt som hans Skæbne nærmede sig sit Udsig, havt sørdeles Uheld. Jeg frygter, Brudens Mærværelse kunde bringe ham i Forvirring.

O t t o k a r (smilende).

Han lader rigtignok ikke til at have holdt Blod nok endnu, for en Jæger. Medens jeg langt borte lagde Mærke til ham, gjorde han tre Mesterskud; fra det Øieblit, jeg lod ham falde, har han stedse stundt forbi.

K u n o.

Jeg kan ikke nægte det! Og dog var han før af Alle den bedste Skytte. Forresten tænker jeg beviser Jægeren vel ogsaa sin Duelighed bedst paa selve Jagten.

O t t o k a r.

Hvem veed, hvor roligt vi to havde sigtet, paa vor Bryllupsdag, Fader Kuno. Imidlertid — gamle

Skilke maa man agte. Desuden (smilende og høit,
for at Mar skal høre det) har I jo en ældre Jæger,
i Eders Dienest, Kuno, som, i det mindste hvad
Marene angaaer, burde have Fortrinet.

Kuno.

Han, naadigste Herre? — Tillad mig —

Mar (sagte).

Kaspar har maaske endnu sin sidste Trold-
kugle! — Han kunde vel endog saa — (lader hurtig og
kommer Kuglen i øbet) Nu, og aldrig meer.

Otto kar.

Det er kun for at hylde den gamle Skik,
og for at retfærdiggjøre min Yndest. (Bliver Mar
vaer og vender sig til ham) Velan, unge Skytte! —
(Folget træder tilbage og stiller sig forventningsfuld til den
ene Side).

Otto kar (seer sig om).

Seer du den hvide Due paa Grenen hist?
Det er et let Vilkaar. Træf den!

(Mar sigter vaa et Træ, i Nærheden af det, hvor Kaspar er
krobet op; i det han vil trække los, kommer Agathe
under Træet med sit Folge og raaber: "Skyd ikke!
jeg er den hvide Due!.. Kaspar skynder sig at stige
ned. Døksen stielver i Mares Hænder, den gaaer
af. Kaspar og Agathe udstode begge et Skrig og
skynte til Jorden. Eremiten, en ærverdig Olding i
brun Kjortel, med langt Solovskæg, træder et Dies
blit frem bag Træerne, betruger Agathe og Kaspar

gud zo og trøller sig tilbage igien. Alt dette stort i et
 (vaagner af en dyb Afsmagt).

Nogle.

Hvilket Skud!

Han traf sin egen Brud.

Andre.

Fra Træet faldt Jægeren ned.

Atter Andre.

Vi vove knap derhen at see.

O Skæbne rædsom! O Bee!

E h o r.

Vore Hierter hænge hæve,

Har sig Nædselsdaad vi seet?

Øjet did vi øengstligt hæve.

O min Gud, hvad er der skeet?

(Ottokar og hans Folge nærme sig Agathe; nogle Jægere omringe Kaspar. Agathe bliver af Anna, Brudes pigerne og nogle Wondersfolk bragt hen paa en Græs
 buk i Forgrunden; alle ere bestæftigede med hende,
 Max ligger paa Knæ for hendes Fodder).

Agathe

(vaagner af en dyb Afsmagt).

Hvor er jeg?

Ha — drømte jeg ogsov?

Anna.

O fat dig dog!

Max og Kuno.

Hun lever!

N o g l e.

Alsfaders Tak og Lov!

Hun aabner atter Piet.

A n d r e

(som omringe Kaspar).

Sig denne krymper højet.

Hans Hiertebloed udrandt.

K a s p a r (med Krampetræt).

Til Hjelpe højt Eremiten kom.

Ha Himlen vandt!

Jeg sticler for min Dom.

A g a t h e

(fatter sig og staer op).

Jeg lever end! Jeg af min Skræk mig fatter.

Du aander frit, mit bankende Bryst!

K u n o.

Hun aander frit.

M a x.

Hun smiler atter.

A g a t h e.

O Max!

M a x.

Du lyder, soede Øst!

Agathe! Du lever end?

K a s p a r

(opbager Sammies, som, usæt af alle de andre, staer lige bag ved ham).

Du Sammiel, alt nu?

Saa holdt mig da dit Lovte du?

Ha tag dit Lov! jeg trodser dig i Nøden. —

Fortvivl, min Sicel! fortvivl!

(Han dør under voldsomme Krampetræk; Sammiel forsvinder).

Nogle (med Ensen).

Ha — det var da hans Bon i Døden!

Kuno.

Han var en ussel Niding kun,

Han fandt sin Straf i Dødens Stund.

Andre.

Fortvivlet han i Grøset heed.

Atter Andre.

I horte, han lod Dievlen raade.

Ottokar.

Gaer! Kaster ham i Ulvesvælget ned.

(Nogle Sægere bortbære liget; Ottokar til Max)

Kun Du kan løse denne Gaade.

En rædsom Udaad alting spaer;

Vee dig! hvis du os alt ei strax tilstaaer.

Max.

Ak, værd jeg er ei Eders Maade.

Den Dødes List mig skændig sveg;

Saa jeg forsørt lod Hælved raade,

Og bort fra Pligt og Fromhed veeg.
De Kugler, som i Dag jeg flied —
Troldkugler var det, som med hin jeg gisb!

Ottokar (i Harme).

Saa sy! og aldrig kom tilbage!
Nærm dig ei tiere dette Land.
Fra Himlen Helved hort maa drage;
Steds har du tabt hin Lilievand!

M a x.

Nietfærdig Bredel!
Jeg tor ei bede.
At, svag jeg var, men dog en Ridning ei.

K u n o.

Han veeg ei før fra Dydens Bei.

A g a t h e.

O riv ham ei af mine Arme.

Jøg e r e.

Steds var han flink; har Kraft og Mod.

B s u n d e r.

Og han var altid tro og god.

O Maade Herre, Jør forbarme!

Ottokar.

Nei!

Agathe faaer en Usling ei.

F

(til Mar) til Mar til mod gQ
 Fly! evig fly min Vrede, fiern!
 Her venter Fængsel dig og tunge Tern.

Eremiten

(træder frem, alle vige ærbodigt tilbage og hilse ham
 ydmygt, selv Fyrsten blotter sit Hoved).
 Hvo dommer ham saa strængt i Vand?
 Et Feilrin — har det sig en Straf fortient?

Ottokar.

Hvad vil du, hellige Mand!
 Hvis sieldne Dyd er vidt bekjendt?
 Velkommen vær, du fromme Herrens Son!
 For mig et Bud var steds din Bon.
 Vær du hans Dommer! Dig vi skynde
 Din Villie troe at hylde.

Eremiten.

Afføs da nu for steds hint Provestud!
 (Med et strængt Blit paa Mar)
 Han der — har syndet svart mod Gud!
 Dog før uskyldigt var hans Liv;
 Et Prostear endnu ham giv!
 Glier han da reen, som før, i Daad og Hand,
 Saa løn ham med Agathes Haand.

Ottokar.

Dit Ord er nok for mig;
 Thi Gud har talt af dig.

Alle.

Hil vor Geherffer! tillidsfuld han troer
Den fromme Wises Faderord.

Ottokar (til Mar).

Vel! staer du reen, som Gubben her har sagt,
Saa knytter selv jeg eders Pagt.

Mar.

Min Fremtid skal mig ei bedaare,
Ei Lastens Nod i Hiertet groer.

Agathe.

O løs min Tak i Piets Taare!
Den matte Læbe mangler Ord.

Eremiten.

Maaden kun hersker hist over Stierner;
Chi bør sig Fyrster Maadens Glands.

Kuno (til Mar).

Maar du dig ei fra Uskyld fierner,
Da binder du din Lykkes Krands.

Anna (til Agathe).

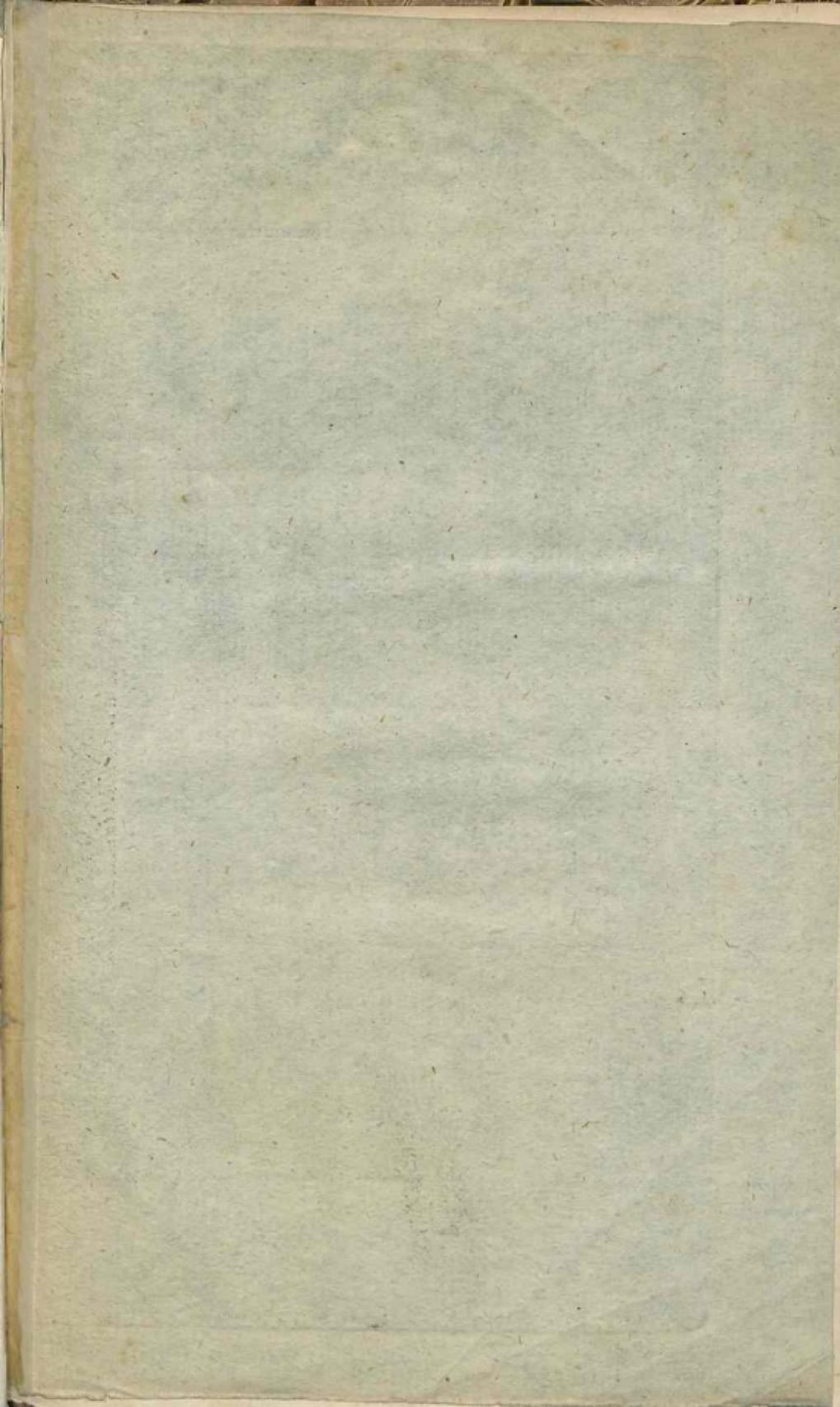
Maar Vaaren ung tilbagevender,
Jeg smykker atter dig som Brud.

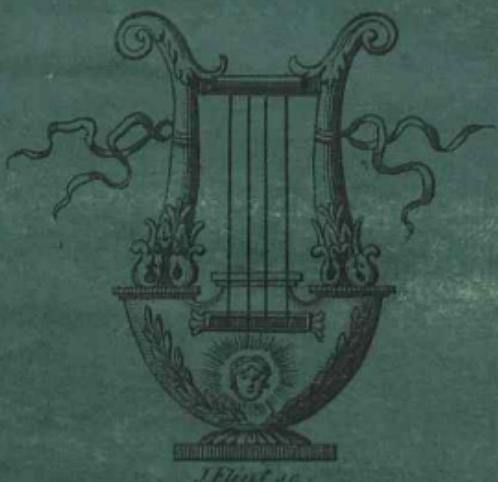
Eremiten.

Men nu oplofter Eders Hænder
Med Tak til Uskylds Værner: Gud!

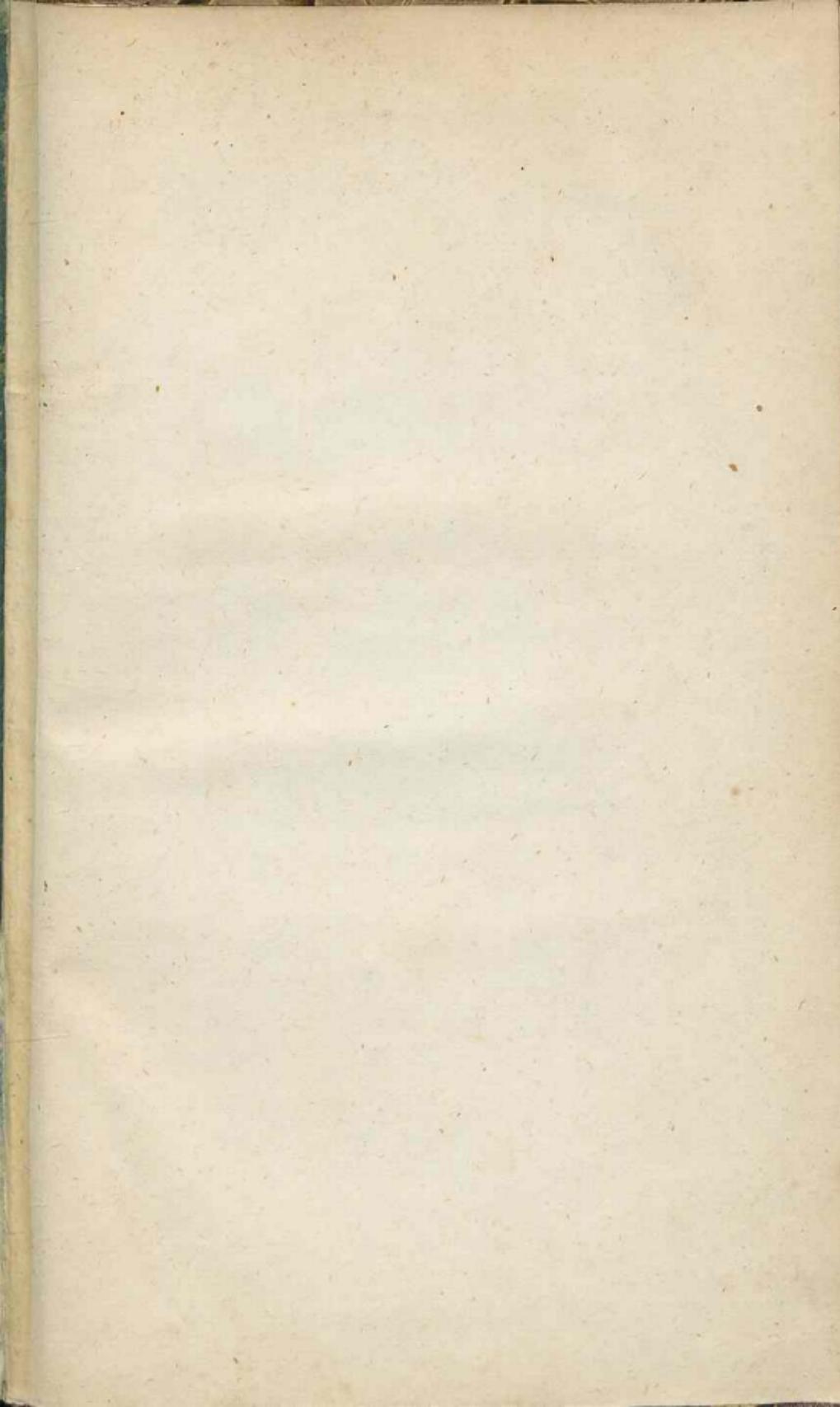
E h o r.

Ga lad os mod Himmeln opvende vort Øie,
 Og fromt og hengivent kun stole paa den.
 Hvo reen er af Hiertet, ham frelser den Høie,
 Til ham vender Haabet livsaligt igien!

J. Hunt sc.

MAR

